

ת"פ 23956/04/14 - מדינת ישראל נגד א צ

בית משפט השלום בראשון לציון

05 ינואר 2015

ת"פ 23956-04-14 מדינת ישראל נ' צ(עציר)
23977-04-14

בפני כב' השופטת שרית זמיר
המאשימה
נגד
הנאשם
א צ

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד ארז נגה

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו, בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר דיוני, בעבירה של איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") (בשני אישומים).

מעובדות כתב האישום המתוקן, בו הודה הנאשם, עולה כי הנאשם הינו אחיהם של א צ ו ש כ (להלן: "**א**" ו"**המתלוננת ש**") וי צ (להלן: "**המתלוננת י**") הינה אשתו של א.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 12.3.14 בשעה 12:37 או בסמוך לכך, שלח הנאשם למתלוננת י הודעת מסרון בו כתב: "תגידי לבעלך שלא ישכח ויזכור. טוב. טוב. טוב. טוב... שבגלל הכסף הרס את החיים של אחים ואחיות שלו..."

על פי עובדות האישום השני, במספר רב של מועדים איים הנאשם על המתלוננת ש בפגיעה שלא כדין בחייו של א בכך שאמר לה כי ישתמש בבנזין וישרוף את א ומשפחתו.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע במיוחד לו. לבקשת ההגנה נשלח לממונה על עבודות שירות לבחינת התאמתו לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, בשים לב לעובדה כי כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר על תנאי חב-הפעלה בן 5 חודשים.

עמוד 1

בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית והמאשימה הודיעה כי עמדתה הינה למאסר ממושך בפועל מאחורי סורג וברית, הכולל הפעלת המאסר על תנאי בן חמשת החודשים.

טענות הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה הדגיש בטיעונו את חומרת מעשיו של הנאשם, והפנה לעובדה כי ביצע את המעשים כאשר תלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי אשר הפך חב הפעלה נוכח העובדה כי הוארך זה מכבר, ועניינו עבירות איומים שהשמיע הנאשם כלפי בני משפחתו פעם אחר פעם, מבלי שהדבר מהווה בפניו מכשול לביצוע העבירות מושא כתב האישום.

אשר לאישום הראשון, טען ב"כ המאשימה כי אין המדובר באמירה בעלמא אלא באיום ממשי ומוחשי כלפי המתלוננת ובעלה שהינו אחיו של הנאשם, וזאת על רקע סכסוך ירושה מתמשך וקשה בין הנאשם לבין משפחתו. לדבריו, אמירה מאיימת זו מקבלת נופך חמור יותר על רקע הסכסוך הנטוע במשפחה וכן נוכח האישום השני, המייחס לנאשם איומים חוזרים ונשנים שהושמעו באוזני האחות ש, לפיהם ישתמש בבנזין וישרוף את אחיו א ואת בני משפחתו.

ב"כ המאשימה הדגיש כי לא רק שהנאשם אינו חדל מהתנהגותו העבריינית בחלוף השנים, אלא שמסלים אותה. לדבריו, כעולה מעדויות המתלוננים במשטרה מדובר באיומים הנמשכים מזה שנים כשהנאשם אינו מסוגל להניח לסכסוך הירושה הקשה.

לשיטת המאשימה, בהשמעת האיומים החוזרים ונשנים פגע הנאשם פגיעה קשה ומשמעותית בערכים המוגנים בהם מניעת הקנטה והפחדה, שמירת השלווה וחופש הפעולה, הגנה על אוטונומיית הפרט ושימור התא המשפחתי מפני אלימות פיזית ומילולית.

ב"כ המאשימה טען, כי חומרה יתרה טעונה במעשי הנאשם, בשים לב לעובדה כי האיומים הושמעו במסגרת התא המשפחתי, וככאלה יכול ומהווים תמרור אזהרה מאלימות של ממש. עוד טען כי אלימות, בין אם פיזית ובין אם מילולית, המופעלת במסגרת התא המשפחתי לרוב נסתרת מהרשויות באופן המעצים מסוכנות, וזאת לאור חוסר הנכונות של הקורבנות לחשוף את מעללי התוקף ורצונם לשמר תא משפחתי מוגן, בין היתר בשל תלות כלכלית.

ב"כ המאשימה הפנה לאסופת פסיקה המלמדת, לשיטתו, על מדיניות הענישה הנוהגת וטען כי מתחם העונש ההולם לעבירה בנסיבות ביצועה, במקרה דנן, הינו החל ממאסר על תנאי ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל לכל אישום, לצד ענישה נלווית.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקש ב"כ המאשימה לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי המכביד בעבירות זהות, בין היתר, כלפי אותם מתלוננים לאורך תקופה ארוכה, ואת העובדה כי ביצע את העבירות מושא כתב האישום כשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי חב-הפעלה.

ב"כ המאשימה ציין כי יש לזקוף לזכות הנאשם את גילו, הודייתו, נטילת האחריות על מעשיו וחיסכון בזמן שיפוטי, אך טען

כי נוכח חומרת העבירות והישנותן נסוג האינטרס הפרטי מפני האינטרס הציבורי והצורך בענישה מחמירה בהתאם לעקרונות ההלימה, הגמול והצורך בהרתעה.

מכל האמור, עתרה המאשימה להפעיל את המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם ולגזור עליו בנוסף עונש מאסר בפועל במצטבר כך שסך הכל ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. לצד זאת עתרה להשית ענישה נילוויית בדמות מאסר על תנאי מרתיע שיחול על כל עבירת אלימות וקנס כספי משמעותי.

ב"כ הנאשם, מנגד, ביקש שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק בעניינו בענישה מתונה בדמות הפעלת המאסר על תנאי בחופף לעונש מאסר קצר שיגזר עליו, כך שסך כל התקופה לא תעלה על תקופת מאסר הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

בטיעוניו הדגיש ב"כ הנאשם את הרקע לאירועים נשוא כתב האישום וציין כי טיעון המאשימה בדבר החומרה היתרה של מעשי הנאשם בשל העובדה כי האיומים הושמעו במסגרת התא המשפחתי אינו ממין הענין ואינו רלוונטי. לדבריו מציאות חייו העגומה של הנאשם מלמדת כי לבני משפחתו הגרעינית והרחבה אין כל רצון לשמר תא משפחתי בו שותף הנאשם. בעקבות סכסוך הירושה נושל הנאשם מהתא המשפחתי ובני משפחתו מתנערים ממנו ומתעלמים מקיומו.

זו אף זו, לאחרונה, גם בניו של הנאשם הצטרפו ל"חרם" שהוטל על הנאשם, ואף תקפו אותו וחבלו בו באופן קשה כעולה מעובדות כתב האישום שהוגש כנגדם בענין זה (ת"פ 52351-06-14 שלום ראשל"צ).

בנסיבות הללו, מצא עצמו הנאשם חסר כל, מנושל מרכושו ומכל מסגרת משפחתית תומכת והפך דר רחוב שעובר למעצרו התגורר ברכבו.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם לעבירת האיומים בנסיבות ביצועה במקרה דנן, נע בין אי הרשעה לבין 6 חודשי מאסר בפועל אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות. בא-כוח הנאשם סבור כי בנסיבות המקרה דנן ראוי למקם עניינו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם.

מכל מקום טען כי מבלי להקל ראש באיומים שהושמעו, אין מדובר כלל ועיקר באיומים ברף חומרה עליון, שעה שמדובר בהודעה שנשלחה מהפלאפון והאיומים לא הושמעו באוזני המאויים, אלא באוזני צד שלישי. לדבריו, בנסיבות הללו הנזק שנגרם אינו משמעותי.

בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ביקש הסנגור מבית המשפט להתחשב במצבו הבריאותי הקשה של הנאשם, המוכר כחולה סכרת, עבר אירוע מוחי ונותח בראשו לפני מספר חודשים.

עוד ביקש להביא לידיעת בית-המשפט כי לאחרונה נפטר אחיו של הנאשם, היחיד אשר שמר עמו על קשר מבין בני המשפחה והאחים והיווה עבורו משענת.

לדבריו, מדובר בנאשם בן 71, חסר כל, נעדר מעגלי תמיכה כלשהם, דר רחוב המתגורר ברכבו, שמשפחתו הגרעינית והרחבה מתנכרת אליו, מוקיעה אותו והקיאה אותו מתוכה.

ב"כ הנאשם ציין כי במסגרת תיק זה היה הנאשם עצור כחודש ימים מתאריך 30.3.14 ועד 28.4.14 ומאז שוחרר ל"מרכז הורים" בנהריה ושוהה שם ללא הפרות.

בשים לב למצבו הכלכלי והרפואי של הנאשם ונוכח היותו דר רחוב, עתר הסנגור להמנע מהשתתף קנס בעניינו, ולחילופין עתר להשית עליו קנס מתון ככל שניתן.

מכל האמור, עתר כאמור להפעיל את המאסר על תנאי בחופף לעונש מאסר קצר שיגזר על הנאשם, באופן שסך כל התקופה לא תעלה על התקופה הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות.

הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה. בדברו האחרון ביקש לתאר את הרקע לסכסוך המשפחתי הקשה בנוגע לכספי הירושה במשפחה. הנאשם ביקש סליחה, הביע חרטה וביקש מבית המשפט שיתחשב בו, בין היתר, בשל מצבו הבריאותי הקשה.

הנאשם הביע תחושות צער וכאב על הנתק מבני משפחתו בכלל ומילדיו בפרט.

דין והכרעה

כמצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, הקבוע בסעיף 40ב לחוק, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה דנן, הערך החברתי שנפגע בעקבות מעשי הנאשם הינו בראש ובראשונה הזכות לשלום הציבור והזכות לשלוות נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט.

עבירת האיומים הינה עבירה חמורה, בהיותה ביטוי מילולי לאלימות המשליטה טרור על מושאה.

בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירת האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס לאפשרות הוצאת דברי האיום מן הכוח אל הפועל ולהיותם מעשי בריונות לשמה.

עמד על כך כב' הש' גולדברג בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מ"י (פורסם בנבו, 16.9.89):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין".

יפים לעניין זה גם הדברים שנאמרו בבית המשפט העליון מפי כב' הש' בייניש ברע"פ 2038/04 לם נ' מ"י, פ"ד ס(4) 96, 105 (2006):

"האיום הוא אפוא ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלוות נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, נוכח תיקונו של כתב האישום, מובילה למסקנה כי עבירת האיומים מושא האישום הראשון, בשים לב לטיבו העמום והמרומז של המלל שהושמע ולעובדה כי נשלח לצד ג' באמצעות מסרון, אינה ממוקמת ברף חומרה עליון, ולפיכך מידת הפגיעה בערך המוגן קיימת אך אין מדובר בפגיעה קשה ומשמעותית.

אשר לאישום השני, בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי הפגיעה בערך המוגן הינה משמעותית וזאת בשים לב למלל המושמע ולהישנות האמירות. יחד עם זאת, גם כאן יש להתחשב בעובדה כי האמירות לא הושמעו באזני הקורבן אלא באזני צד ג'.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, הגם שאין בהן ולו ראשיתו של הצדק לנהוג באופן בו נהג הנאשם, לא ניתן להתעלם מהעובדה כי הנאשם, אשר נושלו והוקע מתוך משפחתו הרחבה - אחיו ואחיותיו, הואשם בהאשמות קשות כי גנב את כספי הירושה, הותקף באלימות קשה על ידי בניו וסבר כי הסיתו את בניו נגדו, חש בודד ונבגד והאמירות המאיימות נאמרו מתוך תחושות דחק, מצוקה רגשית וחוסר אונים.

כאמור בין הנאשם לבין בני משפחתו קיים סכסוך משפחתי ארוך שנים ובלתי פתור, בעטיו ועל רקעו בוצעו העבירות מושא כתב האישום. סכסוך זה אף עומד מאחורי הרשעתו הקודמת של הנאשם משנת 2010.

עם זאת, אינני יכולה לקבל כלל ועיקר טענת המאשימה, לפיה דומה עניינו של הנאשם לעניינה של אלימות המופעלת בתוך התא המשפחתי ומלמדת חומרה יתירה על רקע תלות כלכלית ורצון לשמר תא משפחתי מוגן.

מהעובדות שהובאו בפני לא עולה כי למי מהמעורבים בפרשה תלות כלכלית באחר, או כי מי מהצדדים מבקש לשמר התא המשפחתי, ההיפך הוא הנכון.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת האיומים מעלה כי העונשים המוטלים בגינה נעים במנעד רחב ומשתנים בהתאם לנסיבות המקרה ולנסיבותיו של העושה, כמפורט להלן:

1. ברע"פ 4719/13 **צוקרמן נ' מ"י** (7.12.13): בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר הורשע בבית משפט השלום לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של איומים.
בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 5 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 4 חודשי מאסר, כאשר 3 חודשים מתוכם ירוצו בחופף למאסר על תנאי בן 7 חודשים שהופעל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי.
2. בעפ"ג 45101-06-14 **פלוגי נ' מ"י** (6.10.14): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בביצוע עבירת איומים כלפי רעייתו. הנאשם נטל זכויות ואיים על המתלוננת, תוך שהוא חותך את ידיה באמצעות הזכויות, באומרו לה: "אני אגיד למשטרה שאת שרטת אותי ויכניסו אותך לבית סוהר". בהמשך, כשהובא לתחנת המשטרה איים בפני השוטרים שיתאבד, תוך שהוא תולש את שרוך ההדרכה של אחד מהם וכורך אותו סביב צווארו. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי וצו מבחן למשך שנה וחצי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, הן בנוגע להרשעה והן בנוגע לגזר הדין.
3. בעפ"ג 30868-08-13 **חג'אג' נ' מ"י** (6.10.14): הנאשם הורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בביצוע עבירת איומים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעבירת האיומים הינו רחב ונע בין עונש הצופה פני עתיד לבין מספר חודשי מאסר, מאסר על תנאי וקנס של אלפי שקלים. בית המשפט גזר על הנאשם 4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-5 חודשי מאסר על תנאי שהופעל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור בחלקו ובהסכמת הצדדים העמיד את עונש המאסר על 4 חודשים שירוצו בעבודות שירות, וזאת תוך שבית המשפט המחוזי מציין שאין בדבר כדי הבעת דעה לגבי תוקפו של המאסר על תנאי שהיה תלוי ועומד כנגד המערער.
4. בת"פ 10504-03-13 **מ"י נ' א' צ'** (4.11.13): הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירת איומים. הנאשם איים על אמו באומרו: "אני אכניס לך אגרופ" וכי ישרוף את הבית. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-6 חודשי מאסר על תנאי שהופעל, לצד מאסר על תנאי.
5. בת"פ 25356-07-12 **מ"י נ' תם** (24.3.13): הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו במצטבר ל-6 חודשי מאסר על תנאי שהופעל, לצד מאסר על תנאי ופיצוי.

6. בת"פ 48827-11-10 מ"י נ' פלוני (12.6.13): נקבע כי בבסיס מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירת האיומים עומדת הגישה הרואה בחומרה את הפוטנציאל האלים הגלום בהשמעת איומים כלפי הזולת, תוך בחינת כל מקרה בהתאם לנסיבותיו. בית המשפט קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין ביצוע עבירת האיומים בה הורשע הנאשם נע בין מאסר על תנאי למאסר בפועל בן 6 חודשים.

7. בת"פ (ר"ע) 2246/08 מד"י נ' יאן (25.3.09) הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים, ונגזר עליו עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים.

8. בת"פ (ת"א) 7109/08 מד"י נ' ארזון (22.2.10) הורשע נאשם בעבירה של איומים, ונגזר עליו עונש מאסר על תנאי בן 6 חודשים.

9. בת"פ (ראשל"צ) 32528-01-10 מד"י נ' אברהם (21.2.10) הורשע נאשם על פי הודאתו בעבירה של איומים כלפי בת זוגו, ונגזרו עליו חמישה חודשי מאסר על תנאי.

מכל האמור, סבורני כי מתחם העונש ההולם לעבירות האיומים בנסיבות ביצוען ע"י הנאשם, הינו החל ממאסר על תנאי וכלה במאסר בפועל למשך 8 חודשים.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מן המתחם, לחומרא או לקולא.

שיקול ההגנה על שלום הציבור הינו ממין העניין אולם אינו מצדיק סטייה מן המתחם לחומרא. **השיקול השיקומי** של הנאשם ראוי היה להתייחסות במידה והיה נכון להתגייס להליך טיפולי,

אלא שבמקרה דנן לא ביקשה ההגנה לפנות לאפיק הטיפול.

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי המתחם, יש מקום להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו: מובן כי הטלת עונש מאסר ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות תפגע בנאשם, שכן מדובר בנאשם בן 71, שמעולם לא ריצה עונש מאסר כלשהו. עונש מאסר, מאחורי סורג ובריאח כעתירת המאשימה, יביא בהכרח לפגיעה קשה בנאשם, בשים לב לגילו, למצבו הבריאותי, להעדר מעגלי תמיכה בחייו ולעובדה כי מעולם לא ריצה מאסר.

ב. נסיבותיו האישיות של הנאשם: הוצגו בפני מסמכים רפואיים המעידים על מצבו הבריאותי הקשה של הנאשם. מדובר במי שסובל ממחלת הסכרת, ובעברו אירוע מוחי. ביום 28.2.14 עבר ניתוח ראש ולאחריו אשפוז ממושך בעקבות חבלות שנגרמו לו לאחר שבניו תקפו אותו עם כיסא בראשו, סובל

מחולשה בפלג גופו הימני, מתחושות בלבול ומירידה בראיה.

בנוסף, הנאשם מדווח על מצב נפשי ירוד בעקבותיו טופל תרופתית בתרופות פסיכיאטריות, כעולה מהתעודות הרפואיות שהוגשו בעניינו.

עוד יש לקחת בחשבון קיומו של סכסוך ממושך קשה וכואב בין הנאשם לבין אחיו ואחיותיו, אשר לטענתו משליך גם על יחסיו עם ילדיו שלו. בעת הזו לנאשם אין קשר עם איש מבני משפחתו הרחבה ו/או הגרעינית. הוא נעדר מקורות תמיכה והפך דר רחוב. מצבו הכללי קשה ביותר והדברים באים לידי ביטוי בצורה מובהקת במכתב השחרור של הנאשם מבית החולים, לאחר שעבר ניתוח בראשו, ובעקבותיו אשפוז ממושך, שם נכתב: "המטופל סיים טיפול. היה אמור להשתחרר אך לדבריו מבקש להישאר עוד מספר ימים להתאוששות בשל כך שאין לו משפחה תומכת".

דומה כי הדברים מדברים בעד עצמם.

אמנם יכול ותשמע הטענה כי על הנאשם לערוך חשבון נפש נוקב עם עצמו ולבחון הכיצד הגיעו יחסיו עם בני משפחתו עד הלום, מה חלקו ומה תרומתו לדינמיקה המורכבת והקשה שנוצרה. עם זאת, עובדתית, לא ניתן להתעלם בגזירת הדין ממצבו הנוכחי של הנאשם. הנתונים הקשים שפורטו לעיל, מלמדים כי הנאשם מצוי בעת הזו בנקודת השפל הנמוכה ביותר של חייו.

ג. עברו הפלילי של הנאשם: לחובת הנאשם, שהינו כאמור בן 71, שלוש הרשעות קודמות, כולן בעבירות אלימות ואיומים, שתיים מהן כלפי אישתו ואחת כלפי אחיו. הרשעתו האחרונה של הנאשם הינה משנת 2013 בגין עבירת איומים כלפי אשתו וילדיו, בעוד שקודמתה משנת 2010 עניינה עבירות הסגת גבול, היזק בזדון ואיומים כלפי אחיו, שגם הן בוצעו על רקע סכסוך הירושה.

עוד יש לקחת בחשבון שהנאשם ביצע את העבירות מושא כתב האישום כשתלוי ועומד כנגדו מאסר על תנאי חב הפעלה, שלא הרתיעו.

משכך, יש ליתן את הדעת בגזירת העונש לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם.

ד. לזכות הנאשם יזקפו התיקון המשמעותי של כתב האישום שמותן וההודיה שמשקפת קבלת אחריות והבעת חרטה.

עוד תילקח בחשבון העובדה כי הנאשם שהה במעצר, בגין האירועים נשוא כתב האישום, תקופה של כחודש ימים וכי מאז שחרורו שוהה בתנאים מגבילים עליהם הקפיד ושמר.

באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש מקום להורות על הפעלת המאסר על תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם ובנוסף לגזור עליו עונש מאסר בפועל בגין העבירות הנוכחיות המצוי במרכזו של המתחם, שירוצה בחופף ובמצטבר לעונש

המאסר על תנאי שהופעל, באופן שהעונש הכולל שיגזר עליו יהיה לתקופה הניתנת לריצוי בדרך של עבודות שירות. בשים לב למצבו הבריאותי והכלכלי של הנאשם ולתקופת המאסר שנגזרה עליו סברתי כי יש להטיל על הנאשם קנס כספי מתון.

אשר על כן, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים הצריכים לעניין, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני מורה על הפעלת מאסר על תנאי בן 5 חודשים מת.פ 54236-09-11 (שלום ראשל"צ) מיום 11.7.13.
2. 4 חודשי מאסר בפועל, אשר ירצו בחופף ובמצטבר לעונש המאסר על תנאי שהופעל, כך שסה"כ ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.
הנאשם ירצה את עבודות השירות ב"ציימס-מע"ש" ברח' בן צבי 33 בראשון לציון, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.
- הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו ביום 25.1.15 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, מפקדת מחוז מרכז, ת.ד. 81 רמלה.
- מובהר לנאשם כי כל הפרה של עבודות השירות תביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי לרבות איומים.
4. קנס כספי בסך 1,500 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.
הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים ורצופים בסך 750 ₪ כל אחד, הראשון לא יאוחר מיום 1.02.15, והשני לא יאוחר מיום 1.03.15.
אי עמידה באחד מן התשלומים תביא לפרעון מיידי של הקנס כולו.
5. הנאשם יחתום על התחייבות בסך 10,000 ₪ שלא יעבור עבירת אלימות כלשהי לרבות איומים במשך 3 שנים מהיום.
לא יחתום הנאשם על ההתחייבות ייאסר למשך 3 חודשים.

מוצגים -

הטלפון הסולארי שנתפס יוחזר לנאשם.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום י"ד טבת תשע"ה, 05/01/2015 במעמד הנוכחים.

שרית זמיר , שופטת

הוקלדעלידיחדוהינר